

Recensie theater

Een opruiend en vreugdevol tijdsdocument van het feminisme van nu

Als of er een glitterbom is afgegaan op het podium: zoveel vreugde en energie zit er in de nieuwe voorstelling van Club Lam. *My Fair Human* heet deze, een muzikale voorstelling geïnspireerd op *My Fair Lady* – de film uit 1964 waarin Audrey Hepburn als plat pratend meisje wordt getransformeerd tot nette dame. Wat weer een verfilming is van het ruim honderd jaar oude toneelstuk *Pygmalion*, maar dat terzijde. Want *My Fair Human* is juist expliciet actueel.

In de feministische versie van regisseur en schrijver Marloes IJpeelaar draait het om de eigenaresse van een bloemenwinkel en haar dochters. Drie Elisa's zijn het, uit de drie generaties waar het nu om te doen is: de boomer, de millennial en de gen Z'er.

De moeder wil dat haar dochters de bloemenzaak overnemen, maar die zijn met andere dingen bezig.

De generaties clashen: millennial Elisa begint over self-care en burn-out, terwijl vijftiger Elizabeth moet worden van dat softe gedoe. Ze wil dat haar dochters zich een beetje leuk aankleden, omdat ze anders nooit een partner vinden. Gen Z'er Lisa vindt vragen over haar datingleven *toxic* en moet nog door naar een pride-demonstratie.

We kennen die elementen, en het had saai kunnen worden als ze te veel nadruk kregen. Maar het tempo en de energie waarmee de onderwerpen voorbijkomen houden het fris. In een door TikTok geïnspireerde stijl worden dialogen afgewisseld met filmpjes en liedjes van een minuut, en altijd zijn er snoeperige kleuren, bloemen en glitterjurken die het oog vangen.

Dat doet niets af aan de serieuze worsteling die de vrouwen ervaren. Want: wanneer ben je nou een goede vrouw (*'I'm a good girl, I am!'*)? Oda Spelbos is heerlijk als de overvraagde boomer die losbreekt uit haar verantwoordelijke rol. Ella Kamerbeeks millennial is luid en lek-

ker onaangepast maar ook onzeker over haar toekomst, en Valérie van Erven Dorens maakte haar opstandige gen Z'er zowel stoer als breekbaar. Alle drie krijgen ze lachsalvo's uit het publiek, en hun chemie is aanstekelijk – ze laten elkaar allemaal op hun beurt schitteren.

Een soort *Barbie* meets *Bridesmaids*: snoepkleurig feminisme gecombineerd met vrouwelijke losbandigheid en solidariteit. En knap hoe er tussen de grappen en glitter toch ruimte is voor kwetsbare momenten. Over de overgang, over eenzaamheid.

Als de jongste – kleine spoiler – zwanger blijkt, leidt dat tot een scherpzinnige verdraaiing van het beroemdste nummer uit *My Fair Lady*. *I Could Have Danced All Night* is geen verliefde verzuchting, maar een schreeuw van pijn en frustratie over het leven dat haar moederschap afkapt. *I could have spread my wings / and done a thousand things / i've never done before*.

Veelzeggend dat Halina Reijns film *Babygirl* even wordt genoemd. Gen Z'er Lisa vindt zichzelf geen goede feminist 'omdat ze *Babygirl* een goede film vindt'. Het ging er in de media wekenlang over: was een film over een vrouwelijke CEO die onderdanig wil zijn in bed wel feministisch? Maar die discussie zelf was misschien wel de feministische winst. Een gesprek tussen vrouwen, over vrouwen, zonder een man ertussen. Als onze tijd een film was, slaagde die eindelijk voor de beroemde Bechdeltest (een seksistetest voor films).

Dat kan je zien als iets om te vieren. En dat doet Club Lam, met een sprankelend, opruiend, vreugdevol tijdsdocument van het feminisme van nu.

Tournee t/m 11 mei. Info: clublam.nl

Myrel Morskate

De chemie van de drie actrices is aanstekelijk